

A Fővárosi Ítéltábla dr. Peszlen Zoltán ügyvéd (fél címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - az Orosz V. Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, **II.rendű alperes neve** II. rendű, III.rendű alperes neve III. rendű, IV.rendű alperes neve IV. rendű és a Dr. Abonyi Rita Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Abonyi Rita ügyvéd) által képviselt V.rendű alperes neve (V.rendű alperes címe) V. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a ... Törvényszék 2018. június 8. napján kelt 68.P.20.114/2016/48-I. számú ítélete ellen az V. rendű alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az V. rendű alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 160.000 (Egyszázhatvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és az V. rendű alperes 1990-ben kötöttek házasságot, majd a 2000-es évektől házasságuk fokozatosan megromlott, mígnem 2008 tavaszára odáig fajult a viszonyuk, hogy kölcsönösen különböző büntetőeljárásokat kezdeményeztek egymással szemben, illetőleg 2008 tavaszán a házaspár a másik fél általi bántalmazásra hivatkozással kölcsönösen feljelentették egymást testi sértés vétsége miatt. A felperes 2008 márciusában a házasság felbontását kezdeményezte a ... Bíróságon, amelyről az V. rendű alperes 2008. május 5-én, a keresetlevél részére történt kézbesítéskor szerzett tudomást.

Az V. rendű alperes 2008. április 1-jén és április 8-án megjelent a ... pszichiáter szakorvosnál, és férje agresszivitására, alkoholfogyasztására, mérgeztetéstől való félelmeire hivatkozva a felperes pszichiátriai kezelését szorgalmazta. Elhallgatta, hogy egymással szemben bántalmazás miatt kölcsönösen büntetőeljárásokat indítottak, és az elérni kívánt pszichiátriai kezelés célját abban határozta meg, hogy „szeretett férjét visszakapja”. A közölt információkra tekintettel ... 2008. május 7. napjára a házaspár pszichiátriai szakrendelésen történő együttes megjelenését irányozta elő, amellyel összefüggésben a május 7-ét megelőző napokban az V. rendű alperes valótlanul arról

tájékoztatta, hogy a felperes beleegyezett a vizsgálaton való részvételbe. A valóságban azonban a felperes csupán 2008. május 7-én reggel értesült az V. rendű alperestől a 12 órára tervezett pszichiátriai vizsgálatról, amelyet kategorikusan elutasított, és el is ment otthonról dolgozni abba az amerikai iskolába, ahol az aznapra már korábban megszervezett vizsgákat tartotta. Az V. rendű alperes a pszichiátriai szakrendelésen a kitűzött időpontban egyedül jelent meg, ott szorongásos rosszullet tört rá, amely miatt arra kérte ..., hogy hazaszállítása érdekében hívja a helyszínre a felperest, és megjelenése esetén mérlegelje pszichiátriai kezelésének szükségességét. ... ezt követően, az V. rendű alperes rosszullete ürügyén, telefonon a pszichiátriai szakrendelésre hívta a felperest. Az ambulancia helyiségébe belépő és a feleségéért aggódó felpereshez kérdéseket intézett arra vonatkozóan, hogy miért nem jelent meg az aznapi előjegyzésen, mi a véleménye a felesége állapotáról, és kérdezte őt a családi problémájukkal kapcsolatban is. A felperes által adott jellemzően kitérő válaszokból, illetőleg a felperes által tanúsított nyugtalan magatartásból állapotát veszélyeztetőnek ítélte meg, ezért úgy döntött, hogy valóban szükséges a felperes osztályos kezelése, és őt a klinika mentálhigiénés osztályára beutalta. A szakrendelőből a pszichiátriai osztályra juttatása érdekében - az V. rendű alperes rosszulletét kihasználva - megkérte a felperest, hogy a kezelésre szoruló feleségét kísérje fel az osztályra; valójában azonban az V. rendű alperes semmilyen pszichiátriai osztályos orvosi kezelésre nem szorult. A felperes ennek eleget is tett, és mindannyian felmentek az épület 6. emeletén található pszichiátriai osztályra. Ekkor közölte ... a felperessel, hogy a pszichiátriai osztályon kell maradnia. A felperes ennek hallatán hevesen tiltakozott, aminek megakadályozása érdekében ... pszichiátriai részlegvezető utasítására fizikai és kémiai kényszerintézkedést alkalmaztak vele szemben; az osztály alkalmazottai lefoglalták és nyugtató injekciókat adtak neki, majd ezek után ágyba fektetve, kb. 30 percig végtagjainál fogva rögzítették. Ezzel egyidejűleg ... - ... szakorvosi beutalója alapján - a felperes osztályos felvételéről határozott, és még ugyanezen a napon kérelmezte a felperes kötelező pszichiátriai intézeti gyógykezelésének elrendelését. A ... Bíróság részéről egy bírósági titkár 2008. május 9-én a kórház pszichiátriai osztályán a kötelező pszichiátriai gyógykezelés elrendelése tárgyában bírósági szemlét tartott, ehhez ... igazságügyi elmeorvos szakértőt kirendelte, és a szakértői vélemény alapján a 2008. május 9-én meghozott 69.PKE.62.722/2007/3. számú végzésével elrendelte a felperes kötelező pszichiátriai intézeti gyógykezelését. A szemle során meghallgatta a felperest, a pszichiátriai intézet vezetője által kijelölt orvost, továbbá rendelkezésére állt az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény, és mindezek alapján azt állapította meg, hogy mivel a felperes veszélyeztető magatartást tanúsít, fennáll az intézeti gyógykezelés szükségessége. A ... Bíróság mint másodfokú bíróság a 2008. május 30-án kelt 54.Pkfv.634.235/2008/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta. A felperesnél a felvételét követően az osztályon való tartózkodása alatt a továbbiakban már nem alkalmaztak pszichotróp kezelést; a felperes az osztályos megfigyelése alatt a pszichológiai és egyéb képalkotó vizsgálatok során együttműködött. Az osztályon 6 napig tartották megfigyelés alatt, amelynek során veszélyeztető magatartást nem tanúsított, pszichózisra utaló klinikai jelet nála nem tapasztaltak, ismerősei szabadon látogathatták, majd 2008. május 13-án 13 óra körül - a veszélyeztető állapot fennállásának hiánya miatt - otthonába bocsátották.

A felperes feljelentésére indult büntetőeljárásban a Budapesti Rendőr-főkapitányság ... kerületi Rendőrkapitányság a nyomozást megszüntette. A felperes a határozattal szemben panaszt terjesztett elő, amelyet a ... Ügyészség elutasított. Ezt követően a felperes pótmagánvádlóként vádindítványt nyújtott be a ... Bíróságon. Az elsőfokú bíróság a 19.B.XII.1507/2011/97. számú ítéletével ... I. rendű vádlottat és az V. rendű alperes II. rendű vádlottat az ellenük személyi szabadság megsértésének büntette miatt emelt vád alól felmentette, míg a magánokirat-hamisítás vétsége, illetőleg visszaélés személyes adattal vétsége miatt indított büntetőeljárást megszüntette. A ... Törvényszék mint másodfokú bíróság a 24.Bf.XII.6875/2015/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az V. rendű alperest bűnösnek mondta ki a régi Btk. 175. § (1)

bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő jelentős érdeksérelmet okozva elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettében. Megállapította, hogy az V. rendű alperes a személyi szabadság megsértése büntettét mint közvetett tettes követte el. A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság I.Bhar.38/2016/13. számú jogerős végzésével a másodfokú bíróság ítéletét az V. rendű alperessel szemben helybenhagyta.

A felperes az V. rendű alperessel szemben a végleges keresetét akként tartotta fenn, hogy elsődlegesen a káresemény idején hatályban volt, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 339. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperessel egyetemlegesen kérte a marasztalását 1644 USD vagyoni és 20.000.000 forint nem vagyoni kára megfizetésére. Másodlagosan az V. rendű alperest a személyi szabadság megsértésének büntettével okozott kár címén, a régi Ptk. 339. §-a alapján 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni. Állítása szerint az V. rendű alperes a büntető ítélet szerint elkövetett bűncselekményével elérte azt, hogy a felperest az I. rendű alperes jogellenesen kényszergyógykezelés alá helyezte, és a személyi szabadságában napokig korlátozta. Az V. rendű alperes ezzel megsértette a felperes személyiségi jogait, amely megalapozza kártérítő felelősségét.

Az V. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, állítása szerint a kereseti kérelem jogalapja teljes egészében hiányzik, nem igazolt a jogellenes magatartás, és a felperes ezzel összefüggésben felmerült kára sem. Kiemelte, nem volt közvetlen ráhatása a felperes gyógykezelésének elrendelésére. A felperes kötelező pszichiátriai gyógykezelésének elrendelését bírósági eljárás keretében vizsgálták felül, amely során meghallgatásra került a szakértő, és a kötelező pszichiátriai gyógykezelés elrendelésére vonatkozó döntést jogerősen helybenhagyták. A jogerős döntés felülvizsgálatára ebben a perben nincs lehetőség, a jogerős döntés önmagában kizárja a kötelező pszichiátriai gyógykezelés elrendelésének jogellenességét. Vitatta emellett a kereset összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az V. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.000.000 forintot, és ennek 2008. május 7-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 813.587 forint plusz áfa összegű perköltséget, továbbá az államnak 1.500.000 forint eljárási illetéket. Rendelkezése szerint a 118.110 forint tolmácsdíjat az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolása szerint a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete elévült, így az bíróság előtt nem érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság az elsődleges jogalap tekintetében az V. rendű alperessel szembeni keresetet elutasította, a másodlagos jogalapon fenntartott módosított kereset vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapított kereset vonatkozásában meghatározó jelentősége van annak, hogy az V. rendű alperes büntetőjogi felelősségét a büntető bíróság jogerősen megállapította. A per megindításakor hatályos, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 4. § (2) bekezdésében írtak szerint ugyanis a polgári perben eljáró bíróság nem vitathatja a büntetőeljárásban a vádlott terhére rótt bűncselekményt és az ezt megalapozó tényeket. Utalt arra, hogy a büntető bíróság az V. rendű alperes személyi szabadság megsértése minősített esetű büntettében való bűnösségét megállapító jogerős ítéletében az eredmény, a jelentős érdeksérelm okozásának bekövetkeztét, mint ezen bűncselekmény minősített esetének törvényi tényállási elemét állapította meg. Minderre tekintettel a polgári perben eljáró bíróság nem mondhatja ki, hogy az V. rendű alperes cselekménye nem okozott jelentős érdeksérelmet, nem vagyoni hátrányt a felperesnek. Ebből az következik, hogy a kártérítési felelősség vizsgálata során a törvényben rögzített tényállási elemek közül sem a felróhatóság, sem a személyiségi jogsérelm nem igényel további bizonyítást,

és bizonyítottnak tekintendő az is, hogy a bűncselekménnyel jelentős érdeksérelem okozása is megvalósult. A jelen perben lefolytatott bizonyítási eljárás új bizonyítékkal nem szolgált, ezért a megállapított tényállás lényegében nem tér el a büntető ítéletben rögzített történeti tényállástól, figyelemmel arra is, hogy a kimentés körében az V. rendű alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Hangsúlyozta, hogy a jogerős büntető ítélet a bűncselekmény közvetett tetteseként vonta felelősségre az V. rendű alperest. Rámutatott ugyanakkor arra, hogy az V. rendű alperes kártérítő felelőssége korlátozott, felelősségének ott van a határa, ameddig a jogerős büntetőítélet a bűnösségét megállapította. Ez azt jelenti, hogy nem vonható az V. rendű alperes kártérítési felelősségébe a felperesnek a pszichiátriai osztályra történő felvétele, a pszichiátriai osztályon a felperessel szemben alkalmazott fizikai és kémiai kényszerítő eszközök alkalmazásának következménye, és a pszichiátriai osztályon történő tartózkodásának az időtartama sem. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a jogerős büntető ítélet megállapításaira is figyelemmel úgy foglalt állást, hogy az V. rendű alperesnek a büntetőjogi bűnösséget kimerítő magatartása folytán a felperest olyan mértékű, olyan súlyú nem vagyoni hátrány érte, amelynek ellentételezésére megfelelő kompenzációt 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetése jelent. További bizonyítás nélkül is megállapítható ugyanis, hogy súlyos lelki traumát, megrázkódtatást okozott a felperesnek az, hogy váratlanul és akarata ellenére sürgősségi gyógykezelés alá helyezték az I. rendű alperesi egészségügyi intézmény pszichiátriai osztályán.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az V. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, és annak megváltoztatásával a keresetet elutasító döntés meghozatalát kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme a nem vagyoni kártérítés összegének 100.000 forintra történő leszállítására irányult. Hivatkozása szerint a polgári jog a közvetett károkozást nem ismeri, az elsőfokú bíróságot a büntető bíróság által megállapított tényállás nem köti, ennek érdekében szükség lett volna a személyes meghallgatásra, amelyre az elsőfokú eljárás során nem került sor, így az elsőfokú bíróság értelemszerűen a büntető bíróság által megállapított tényállást használta fel ítélezése alapjául. További hivatkozása szerint az elsőfokú ítélet nem vonhatta a kárfelelősség mérlegelési körébe magát a sürgősségi gyógykezelést, az intézeti gyógykezelés elrendelését és annak időtartamát, ugyanis maga a büntető bíróság is csak azt a magatartását értékelte, amely ... elkövetési magatartását érintette, ami a pszichiátriai osztályra történő beutalás és a zárt osztályra történő felcsalás körére korlátozódott. Ennek megfelelően a polgári perben eljáró bíróság vizsgálódása a régi Pp. 4. § (2) bekezdése alapján csak erre a körre korlátozódhat. Állítása szerint a büntetőjogi értelemben meghatározott jelentős érdeksérelem azt jelenti, hogy a sértettet a terhelt cselekménye személyi jellegű, erkölcsi sérelemként vagy kifejezetten anyagi jellegű sérelemként éri, amennyiben az nem kár. Ennek megfelelően a régi Pp. 4. § (2) bekezdése alapján a büntető bíróság ítélete nem kötelezte az elsőfokú bíróságot arra, hogy a felperes javára nem vagyoni kártérítést állapítson meg, figyelemmel arra is, hogy a nem vagyoni kár vonatkozásában a felperes semmilyen bizonyítást nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a 2.000.000 forint nem vagyoni kárösszeg meghatározásakor a további bizonyítás nélkül ismert körülményeket vette számításba, így a súlyos lelki traumát, megrázkódtatást, amely a felperest azáltal érte, hogy váratlanul, akarata ellenére sürgősségi gyógykezelés alá helyezték. Ezzel szemben a felperes a nem vagyoni sérelme alapjául a több napos bezártságára, és az őt ért fizikai behatások miatti kára megtérítésére hivatkozott, ezekkel kapcsolatban ugyanakkor az V. rendű alperes terhére semmilyen jogellenes magatartás nem került megállapításra, így ezeket a körülményeket a kár mértékének meghatározásakor sem lehetett volna figyelembe venni. A felperes tényelőadása a kár körében kizárólag olyan sérelmekre korlátozódott, amelyek kívül esnek a vizsgálhatóság körén, és amelyekkel kapcsolatban büntetőjogi felelősségre vonás nem történt. További hivatkozása szerint az elsőfokú bíróságnak a büntető bíróság által kiszabott büntetés rendkívüli enyhítése kapcsán figyelembe vett szempontokat és a pénzbüntetés összegét is az értékelése körébe kellett volna vonnia.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a teljes mértékben feltárt tényállásból helyes következtetést vont le, és döntése indokolása is megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes kárigényét, a megítélt nem vagyoni kártérítésen túl elutasító, és fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezéseit [régi Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az V. rendű alperes fellebbezése nem megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hiánytalanul felderítette a tényállást, egyetértett arra alapított érdemi döntésével és túlnyomórészt annak jogi indokolásával is, ezért okfejtését - annak szükségtelen megismétlése nélkül - csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki a következőkkel.

Az V. rendű alperes fellebbezésében kifejtett álláspontjával szemben a büntetőeljárásban meghozott jogerős ítélet indokolásából (24.Bf.XII.6875/2015/10. számú ítélet 7-8. oldal) kitűnik, hogy „a tényleges elkövetési magatartást, amely a felperes személyi szabadságától való megfosztásához vezetett ugyan ... valószínűsítette meg, ő azonban tévedés jogcímén büntetőjogi felelősségre nem vonható.” A büntetőbíróság ugyanakkor hangsúlyozta: „e tévedését éppen a felperes mozgási szabadságtól való megfosztása céljából az V. rendű alperes idézte elő, így az ő magatartása büntetőjogi aspektusból a közvetett tettesség alapján tényállásszerű, ugyanis a büntető anyagi jogszabály szerint büntetőjogi felelősséggel tartozik az, aki más személyi szabadságától megfoszt. Azáltal, hogy az egyébként gyógykezelést nem igénylő felperes - akarata ellenére - az V. rendű alperes szándékának és magatartásának következtében több napot a zárt osztályon volt kénytelen eltölteni, a személyi szabadság megsértése büntettének sértettjévé vált.” A jogerős büntető ítélet meghozó bíróság utalt továbbá arra, hogy „a személyi szabadság megsértésének büntette megállapítására vezet akár rövid ideig tartó hely, illetőleg helyzetváltoztatással kapcsolatos korlátozottság, azonban az adott esetben a személyi szabadság megsértésének időtartama és körülményei a felperesnek jelentős érdeksérelmet okozott. A jelentős érdeksérelme kategóriájába tartozik a személyi szabadság elvonásának elhúzódó tartama, de minden a sértettet ért személyi, erkölcsi, családi, társadalmi jellegű hátrányos következmény is ide sorolható, márpedig jelen esetben a felperest ért események - személyét illetően - nem vitásan ilyen jellegű következményekkel járhattak lakó- és munkakörnyezetében.”

Töretlen a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy a régi Pp. 4. §-ának (2) bekezdése helyes értelmezése szerint a büntetőügyben meghozott jogerős ítélet csak annyiban köti a polgári perben eljáró bíróságot, hogy annak a bűnösség kérdésében elfoglalt álláspontjától nem térhet el, és nem állapíthatja meg azzal ellentétesen, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Kétségtelen az is, hogy a büntető ítéletben megállapított tényállás a polgári bíróságot nem köti, a polgári bíróság a per során felmerült valamennyi bizonyíték egybevetésével a jogerős büntető ítéletben megállapított tényállástól eltérő tényállást is megállapíthat, azonban eltérő bizonyítás hiányában nem hagyható figyelmen kívül a jogerős büntető ítélet alapjául szolgáló tényállás. Tény az is, hogy egy adott magatartás másként minősülhet polgári jogi, illetve büntetőjogi szempontból, ugyanakkor ez a ténymegállapítási monopólium nem terjedhet odáig, hogy a polgári per bírósága a bűnösség kérdésére is kiható ellentétes ténymegállapítást tesz.

Az adott esetben éppen annak van jelentősége, hogy a védett jogi érdek - mind a büntetőjog, mind a

polgári jog szempontjából - a felperes emberi méltóságából levezethető személyi szabadság, és a jogerős büntető ítélet a személyi szabadság megsértése büntettének közvetett tettesként való elkövetésében mondta ki az V. rendű alperes bűnösségét, amely miatt szükségszerű annak megállapítása is, hogy az V. rendű alperes egyidejűleg személyhez fűződő jogsértést követett el, a felperes személyi szabadságát jogellenesen korlátozta (rég. Ptk. 76. §).

E személyiségi joga megsértése miatt a felperes alappal követelt nem vagyoni kártérítést [rég. Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja], ugyanakkor a rég. Ptk. 339. § (1) bekezdése, és a rég. Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a nem vagyoni kártérítés nem kapcsolódik automatikus következményként a személyiségi jogsértés tényéhez. A sérelmet szenvedett félnek meg kell jelölnie, hogy milyen tényleges hátrányok érték a jogsértéssel okozati összefüggésben, amennyiben pedig előadását a jogsértő fél vitatja, a rég. Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bekövetkezett károkat bizonyítania kell.

Döntő jelentőséget kell tulajdonítani ugyanakkor annak, hogy a büntetőbíróság a jelentős érdeksérelem okozásának minősítő körülményét is az V. rendű alperes terhére róta, és kifejtette, hogy a jelentős érdeksérelem kategóriájába tartozik a személyi szabadság elvonásának elhúzódó tartama, de minden a felperest ért személyi, erkölcsi, családi, társadalmi jellegű hátrányos következmény is ide sorolható, márpedig jelen esetben a felperest ért események - személyét illetően - nem vitásan ilyen jellegű következményekkel járhattak lakó- és munkakörnyezetében. Ebből az is következik, hogy a polgári per bírósága ebben a keretben sem tehet a bűnösség kérdésére is kiható ellentétes ténymegállapítást. Az V. rendű alperes jogellenes és felróható magatartása nem csak abban áll, hogy ... eszközként használva elérte a felperes pszichiátriai osztályra történő beutalását és a zárt osztályra történő felcsalását, hanem abban is, hogy elrendelték a felperes intézeti gyógykezelését, vele szemben fizikai és kémiai erőszakot alkalmaztak, és ott 6 napot volt kénytelen akaratan kívül tartózkodni.

Az V. rendű alperes fellebbezési érvelésével szemben sem a személyi szabadság jogellenes korlátozása, sem a felperest ért jelentős érdeksérelem mint nem vagyoni jellegű hátrány bekövetkezése kérdésében a büntetőbíróság jogerős ítéletében írtaktól eltérő tényállás megállapítására nem csak alap nem volt, hanem törvényes lehetőség sem. Jogszerű az V. rendű alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére való kötelezése is az annak alapjául szolgáló további feltételek helytálló meghatározásával. Az adott esetben ugyanis a jogerős büntetőítéletben foglaltak alapján az is megállapítható, hogy a felperest jelentős mértékű nem vagyoni sérelem érte, és külön bizonyítás nélkül, általánosságban is elfogadható, hogy az V. rendű alperesnek az előzőekben körülírt jogellenes és felróható károkozó magatartása jelentős fizikai és lelki megrázkódtatást, traumát, nem vagyoni hátrányt okozott a felperesnek. Ezzel a felperes bizonyította nem vagyoni kárát, ezért az V. rendű alperestől - a rég. Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján - alappal igényelt kártérítést a polgári jogi kártérítési felelősség általános szabályai szerint. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kár mértékét mérlegeléssel állapította meg, és az V. rendű alperes fellebbezése nem tartalmazott olyan szempontot, ami alapján ezt a másodfokú bíróság felülmérlegelhetné volna.

A Fővárosi Ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a rég. Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az indoklás előzőek szerinti pontosításával - helybenhagyta.

Az V. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a rég. Pp. 78. § (1) bekezdése és a rég. Pp. 86. § (3) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes részére a jogi képviselete ellátásával összefüggésben felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költséget, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési

eljárási illetéket az V. rendű alperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2018. november 30.

. Sággy Mária s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.

előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.

bíró